

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Aprilie (Prier)
nr. 4 (18) / 2018

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Domnul mă cunoaște, dar eu mă cunosc?

Citiți în pagina 1

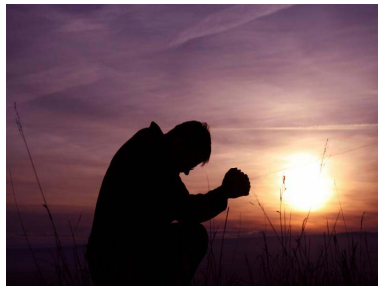
De ce sărutăm mâna
preotului?

Citiți în pagina 8

Învierea Domnului

Citiți în pagina 13

Caută să dobândești pacea

Citiți în pagina 9

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*J*ubiți enoriași, în această perioadă rece a anului, facturile emise pentru încălzirea bisericii noastre au devenit mai substanțiale în ceea ce privește sumele pe care parohia noastră le datorează furnizorilor de utilități - respectiv EON Electricitate și EON Gaz. La acestea se adaugă cele legate de apa potabilă și cea pluvială, toate la costuri duble față de consumatorii casnici.

Astfel, pentru desfășurarea în condiții decente a programului liturgic, vă rugăm să ajutați fiecare, după posibilități, pentru ca prin contribuția fiecăruia dintre noi să depășim problemele inerente ale sezonului rece și să ne bucurăm împreună de sfintele și dumnezeieștile liturghii.

Consiliul parohial

Domnul mă cunoaște, dar eu mă cunosc ?

De câte ori pășesc printre oameni îmi place să privesc chipurile lor. Să nu mă întrebați de ce pentru că nu sunt convins că voi putea da un răspuns pertinent. Astfel, am observat că fiecare dintre noi are ceva diferit „de spus” prin felul cum pășește, prin felul cum privește. Prin felul cum privește nu mă refer la modul în care se uită la mine, ci la privirea lui în care, de cele mai multe ori, se reflectă tristețea gândului, frământarea interioară și neliniștea. Aruncând o simplă privire în jurul nostru vedem străini. Vedem oameni care au aceeași agonie ca și noi, au aceeași nevoi ca și noi, au aceeași dorință de a fi mai bine, mai bucuroși. Și, într-un fel, aceasta este societatea în care trăim. Iar noi, cei credincioși, încercăm să schimbăm această societate. Să începem, până nu ne schimbă societatea pe noi!

De multe ori, în ultimul timp, mă gândeam că dacă privim totul cu speranța ce izvorăște din convingerea că spre binele nostru lucrează Hristos în viața noastră, atunci credința va aduce cu sine și mai multă credință, dragostea va aduce și altă dragoste, nădejdea și altă nădejde. Atenție însă, că așa cum binele atrage binele, și răul poate aduce și mai mult rău. Dacă voi pune început bun în gândul meu, optimismul va aduce alt optimism, dar și pesimismul va aduce alt pesimism. Și este foarte greu să treci de la pesimism la optimism, dar nu același lucru este valabil și de la optimism la pesimism.

Cred că am putea asemena pesimismul cu poalele muntelui și optimismul cu vârful lui. Este anevoios să urci, dar odată ce-ai ajuns în vârf nu e păcat să te cobori la punctul inițial? Oare am dreptate? La început vedeai un urcuș, o potecă. Când ești în vârf ce vezi? Aproape totul! Ai o priveliște panoramică în care lucrurile se văd mult mai bine și frumusețea ți se descoperă în toată splendoarea ei. Vârful acesta este credința, dragostea și de ce nu... nădejdea.

De curând am citit într-o cârtică cu sfaturi duhovnicești pentru copii o povestioară care, la drept vorbind, m-a fascinat de la primele rânduri, motiv pentru care doresc să o împărtășesc și cu voi, prietenii mei.

„...Moise întâlnește în deșert un păstor. Petrece împreună cu el întreaga zi, îl ajută să-și mulgă oile, iar la sfârșitul zilei îl vede pe păstor că toarnă laptele cel mai gras într-o strachină de lemn pe care o lasă pe o piatră turtită aflată la o oarecare distanță. Moise îl întreabă pentru ce a făcut aceasta, iar păstorul îi răspunde:

- Acesta este laptele lui Dumnezeu. Moise este nedumerit, așa că îi cere să-i explice. Atunci păstorul îi răspunde:

- Întotdeauna pun deoparte laptele cel mai bun, pe care-l aduc ca o jertfă lui Dumnezeu. Moise, care este mult mai perspicace decât păstorul în credința lui naivă, îl întreabă:

- Și crezi că Dumnezeu îl bea?

- Da, răspunde păstorul, îl bea.

Atunci Moise se simte îndemnat să-l lumineze pe sărmanul păstor și să-i explice că, întrucât Dumnezeu este o ființă absolut spirituală, El nu bea lapte, însă păstorul este foarte convins că Dumnezeu îl bea, așa că s-au certat puțin pe tema asta, până când Moise îi propune păstorului să se ascundă după niște tufișuri, pentru a vedea dacă într-adevăr Dumnezeu vine și bea laptele. În timp ce el se va duce în deșert ca să se roage, păstorul se ascunde, noaptea vine, iar în lumina lunii vede o vulpe mică furișându-se prin deșert; vulpea se uită în dreapta, apoi în stânga, după care se repede la strachină, lipăie tot laptele și dispare la loc în deșert.

În dimineața următoare, Moise îl găsește pe păstor trist și descurajat.

- Cum a fost?!, îl întreabă. Păstorul îi răspunde:

- Ai avut dreptate, Dumnezeu este numai Duh și nu voiește laptele meu. Moise este mirat că păstorul este atât de abătut, îi spune, deci:

- Ar trebui să fii fericit. Acum știi mai multe despre Dumnezeu decât știai înainte.

- Așa este, răspunde acesta, numai că singurul lucru pe care-l puteam face pentru a-mi exprima iubirea pentru El mi-a fost luat...

Moise pricepe. Se retrage în deșert și se roagă fierbinte. În plină noapte, el are o vedenie în care Dumnezeu i se arată spunându-i:

- Moise, ai greșit. Este adevărat că Eu sunt Duh. Cu toate acestea, am primit întotdeauna cu bucurie laptele pe care mi-l dădea păstorul acela, ca semn al iubirii lui pentru Mine; dar pentru că sunt Duh, nu am trebuință de lapte, așa că-l împărțeam cu acea vulpe micuță, căreia îi place laptele atât de mult.”

Cam asta a fost... Nu vreau să comentez această relatare plină de învățăminte,

dar vreau să vă spun că, deși cei mai mulți dintre noi se află într-un continuu urcuș duhovnicesc, cred că trăim vremuri tulburi și pline de ispite, care din ce în ce mai greu pot fi învinse. Vedeți cât de repede un om simplu (păstor) care avea credința că Dumnezeu îl ascultă, iar el îi aducea jertfă de mulțumire (lapte) în fiecare zi, cade în deznădejde? Bineînțeles, aceasta este doar o poveste, dar dacă o transpunem în zilele noastre, în această luptă cu tentațiile lumii, adesea cădem în deznădejde (fără să realizăm), ne descurajăm văzând puțina noastră reușită de a depăși obișnuințele de care suntem presați. În toată această luptă există totuși o mare binecuvântare: în sfințele biserici, după fiecare Sf. Liturghie, prin predicile rostite se aduc noi și noi argumente care ajută la „consolidarea” noastră spirituală, se scriu cărți, se împărtășesc experiențe și trăiri duhovnicești a unor suflete ce doresc să-și ajute semenii să treacă peste impasul duhovnicesc în care se află etc.

Se tipăresc cărți care analizează toate aspectele vieții duhovnicești, cu sfaturi ce încearcă să ajungă la inimile cititorilor și tuturor doritorilor de cunoaștere. Aici este o mică problemă: mă întreb adesea dacă există într-o egală măsură și setea pentru această cunoaștere. Nu știu dacă mai există o „foame duhovnicească”, pentru că din câte se pare, cei mai mulți dintre noi vor să-și controleze viața după cum cred ei de cuviință, ceea ce face să refuzăm „respectuos” un sfat bun pentru că nu se potrivește cu gândirea noastră!

Este foarte greu ca omul să-și „vină în sine” precum fiul risipitor, dar nu este și imposibil! Ne place să credem că suntem și noi fii risipitori, dar numai datorită faptului că vedem pe Tatăl Ceresc cum așteaptă întoarcerea noastră, nu pentru că simțim cum ne cheltuim averea în țări străine, departe de Casa Părintească. Ascultând predicile rostite de părintele nostru (dar nu numai), am ajuns la concluzia că această abordare nu ne ajută să ne venim în sine, ci să ne lăsăm într-o așteptare ce poate fi caracterizată prin gândul: „Dacă eu nu mă întorc acasă, nu este nicio problemă, pentru că va veni Tatăl la mine să mă salveze!”

O întoarcere sau orice alt drum străbătut, nu este altceva decât o punere în practică a unei dorințe sufletești de a restabili, recâștiga, reflecta mai profund la relația cu cel ce te iubește mai mult decât te iubești tu pe tine. Fiecare suflet care a primit Taina Sfântului Botez, fiecare suflet ce a mărturisit singur sau prin gura nașului de botez că dorește să se unească cu Hristos, a primit Darul Duhului Sfânt pentru început și a plecat într-o călătorie ce se numește viață, pentru a se cunoaște pe sine și a realiza că în Casa Tatălui era mai bine. Fiindcă tot am făcut comparația cu fiul risipitor, voi continua prin a vă spune că partea de avere pe care fiecare dintre

noi și-o ia de la Tatăl sunt darurile Duhului Sfânt: credința, nădejdea, dragostea. Toți suntem părtași acestor daruri, dar nu toți le folosim spre mântuirea noastră, sau mai bine spus, spre înaintarea noastră duhovnicească. Cred că diavolul nu face altceva decât să distorsioneze scopul acestora și ne împinge, prin viclenia care îl caracterizează, să le întrebuițăm în alte scopuri. Astfel, în loc să avem ca punct de referință în viață pe Dumnezeu și relația ce ar trebui să existe între noi, o relație de Tată și fiu, ne acordăm toată atenția propriilor poftă trupești, fiind convinși că știm mai bine decât El ce ne este bine nouă.

Într-un fel, ceea ce ne caracterizează în viață este graba. Ne grăbim să începem școala, după care nu mai avem răbdare să o terminăm; ne grăbim să avem un serviciu, după aceea ne plângem tot timpul de șefi și de faptul că nu ne ajunge salariul pentru toate câte vrem; ne grăbim să ne găsim „jumătatea”, după care „vedem” că are prea multe defecte pentru a putea trăi alături de ea; vrem copii, iar după aceea ne plângem de ei sau de faptul că nu mai avem timp pentru noi, iar exemplele pot continua... În toată această alergătură nu facem un lucru capital: să ne cunoaștem pe noi în adâncul sinelui. Vorbim fără să ne ascultăm (părintele Iulian a spus la o predică recentă că adesea, involuntar, ne trezim vorbind lucruri pe care ajungem să le regretăm), deși tăcerea este ocazia să te auzi și pe tine. Fără această călătorie către tine însuși nu poți ajunge la venirea în fire, oricât de mult ți-ai dori. Fă-ți timp să te vezi și pe tine, fă-ți timp să vezi exact în ce punct te afli, fă-ți timp să te cunoști!

Personal, am ajuns la concluzia că în viață trebuie să descoperi în primul rând cine ești! După aceea, vei vedea de unde ai plecat și unde ai ajuns. La toate aceste frământări îți răspunde Domnul Iisus în pericopa fiului rătăcitor (pericopă care ne-a fost tălmăcită în a doua săptămână de la începutul Triodului): ești fiul Tatălui, te afli într-o țară îndepărtată de locurile natale și îți cheltui averea „sufletească” pentru lucruri pământești și efemere. Când ai conștientizat cât suferi și de ce suferi, o rază de lumină apare în sufletul tău: speranța care-ți aduce năvala de amintiri cu ceea ce te-a bucurat cândva și îți lipsește acum, îți înăbușă sufletul. Și astfel, ajungi la o esențială „criză de personalitate”. Dacă credința din adâncul tău nu va ieși la iveală, vei cădea în deznădejde; dacă speranța că poți găsi calea de întoarcere nu va licări în ochii tăi, nu vei căuta forța să începi călătoria; iar ceea ce te va scoate și din deznădejde și îți va dărui din nou puterea sufletească să faci pasul mântuitor este amintirea dragostei ce ți-o poartă Tatăl prin veșnica așteptare în care stă... privind în zare.

Ceea ce uneori mă pune pe gânduri este faptul că mulți dintre noi nu mai au aceste amintiri din Casa Părintească! Dacă nu ai cunoscut aceste stări, nu poți să iei hotărârea să te întorci. Spre exemplu: unui suflet ce nu a cunoscut bucuria căminului și a familiei, nu-i pot explica în cuvinte cum se va simți într-o astfel de situație. Sentimentul, cât și experiența vie proprie, nu se poate explica, nu se poate decât trăi. A cunoaște teoretic dragostea părintească și a trăi dragostea părintească sunt lucruri total diferite, iar între ele este o prăpastie mare. Oare mai regăsim bucuria în sufletele noastre răvășite? Dacă ne întoarcem pentru o clipă la păstorul nostru vom observa bucuria lăuntrică a acestuia dar și credința că Dumnezeu îi este aproape, că Dumnezeu îl aude! Oare câți dintre noi ne putem asemăna cu acest păstor?

Poate că mulți dintre noi au crescut orfani de părinții trupești, însă niciodată nu au fost orfani de Părintele Ceresc! Printre noi sunt oameni ce nu au fost iubiți după cum și-ar fi dorit, însă niciodată nu au fost părăsiți de dragostea Lui Dumnezeu! Pentru aceste suflete suntem datori noi, cei care am cunoscut dragostea Tatălui Ceresc, să le dăruim din averea noastră: credința, nădejdea, dragostea.

Fiecare clipă petrecută departe de Tatăl se transformă în foame și sete sufletească, iar gândindu-ne că El stă privind în zare și ne așteaptă cu atâta dragoste, ce trebuie să facem? Într-o predică, părintele Iulian a spus că „Smerenia este stare de Har”, dar în același timp înseamnă cunoașterea de sine și cunoașterea de Dumnezeu! A te întoarce în Brațele Părintești înseamnă a te smeri.

„În credință există lumină de-ajuns pentru cei ce vor să creadă și destule umbre ca să orbească pe cei ce nu vor să creadă.” (Blaise Pascal)

În încheiere, vreau să vă spun că fiecare dintre noi este liber să caute ceea ce crede că i se potrivește sufletului său. Asta nu înseamnă că nu există lumină. Faptul că eu nu cred, nu înseamnă că Domnul nu se îngrijește și de mine sau că nu bea laptele pe care eu îl ofer. Gândul cel bun mă va salva...

jr. Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Postul este benefic pentru organism

Yoshinori Ohsumi a câștigat Premiul Nobel în domeniul medicinei pentru „descoperirea mecanismelor autofage”. Savantul nipon a dovedit științific că postul este benefic pentru organism. Descoperirile savantului au impus o nouă paradigmă cu privire la procesele prin care celulele își reciclează propriul conținut și au deschis calea pentru înțelegerea importanței fundamentale a autofagiei în multiple procese fiziologice, de la capacitatea de adaptare la foame și până la răspunsul organismului în cazul unor infecții.

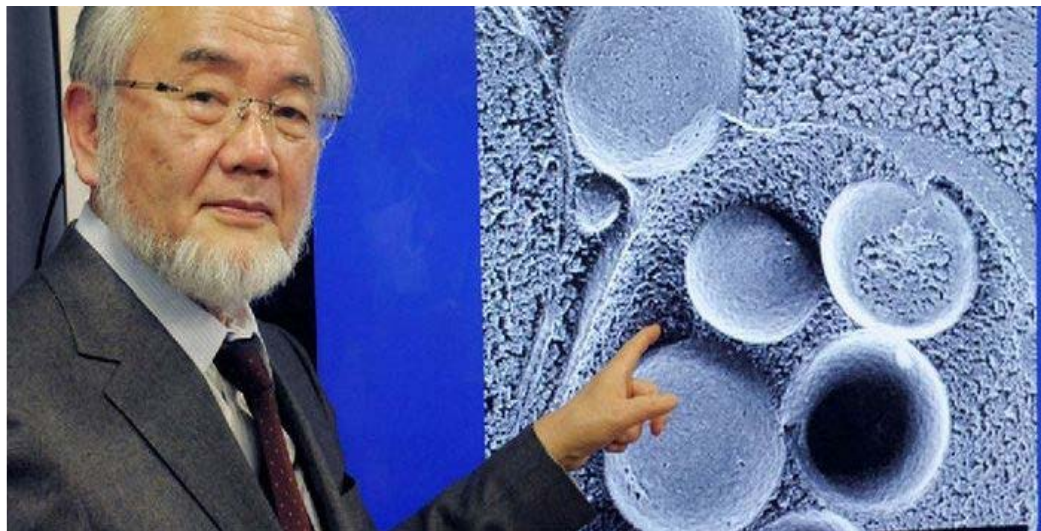
Autofagia celulară reprezintă un proces care are loc la nivelul celulelor, când ele își pot distruge propriile elemente constitutive izolându-le în membrane și formând un fel de vezicule ca niște saci ce sunt apoi transportate în „zona de reciclare”, pentru descompunere și reciclare.

Autofagia are loc mai intens atunci când organismul este în stare de stres. De exemplu, atunci când este înfometat. În acest caz, celulele produc energie pe baza resurselor interne, chiar și din gunoiul acumulat. Inclusiv din bacteriile patogene.

Descoperirea laureatului ne dovedește că înfometarea organismului și postirea sunt de un real folos, organismul într-adevăr se curățește. Confirmat de către Comitetul Nobel.

Yoshinori Ohsumi, 71 de ani, este profesor la Centrul de Cercetare Frontier din cadrul Institutului Tehnologic din Tokyo.

*traducere și adaptare Natalia Lozan
sursa pravoslavie.ru*

Strofe pentru suflet

Un gând de primăvară

Mă-ntrebi: Ce dar îți fac în prag de primăvară?

Îți spun: Din nori îți cos o rochie ușoară,

Din ghiociei îți fac o cingătoare,

La gât îți pun șirag de lăcrămioare,

Te-ncalț cu pantofiori din toporaș,

Să fii cea mai frumoasă din oraș.

Vrei și brățări? Ba încă și cercei?

Îți fac un set complet din brebenei.

Și gata! Nu mai am, știi bine...

C-am străbătut vreo trei poieni cu tine!

Vrei pace, mântuire, sănătate?

Din astea n-am nimic...la Domnu-s toate.

Dar pentru tine aș îngenunchea,

Rugându-mă smerit, în dar să ți le dea!

Eugen Antohi

Înțelepciune

Din vremi, când încă nu era făcută lumea,

Nu era soare, nici dorul, nici pământul,

Nici munți, nici ape, doar cuvântul,

De-atunci, la temelii, a stat înțelepciunea.

Înțelepciunea a stat de-a dreapta TATĂLUI,

Când munții i-a-ntărit și-a pus apelor hotar,

Când a creat OMUL și-n lacrimă i-a pus amar,

Ea, prima, a văzut lumina fulgerului.

Apoi, înțelepciune ni s-a dat la fiecare,

Mai multă, ori prea puțină.

De n-o aveți, rugați-vă să vină!

Să ai înțelepciune – e cea mai scumpă floare!

Sofia Vicoveanca, volumul Cu inima-n palme

De ce sărutăm mâna preotului?

In Occident, multe persoane sunt surprinse și chiar șocate de faptul că creștinii ortodocși sărută cu evlavie mâna preoților. Ele consideră că este un gest de supunere primitiv, de slugărnicie, ba chiar că ar fi o superstiție. Reamintim că acest obicei se practica chiar și în lumea latină (fără îndoială, până în zilele noastre au mai dispărut și alte obiceiuri din Tradiția Ortodoxă). Trebuie să înțelegem corect motivul profund al acestui gest conform sentimentului de evlavie, dar nu numai cum îi convine acestei lumi care uită de Dumnezeu: De ce se sărută mâna preotului? Care este însemnătatea?

Trebuie să știm că atunci când creștinul sărută mâna preotului, atunci el nu sărută decât Taina Preoției pe care o poartă preotul în sine. De altfel, preotul este Slujitorul oamenilor de bună credință. Măinile preotului se ridică la rugăciune pentru întreaga comunitate și Dumnezeu îl ascultă pe el. Prin mâna preoților și a episcopilor vine în Biserica Ortodoxă tot harul vindecător și luminător al sufletelor noastre. Mâna preotului, păcătoasă sau nu, prin ea trece Harul lui Dumnezeu!

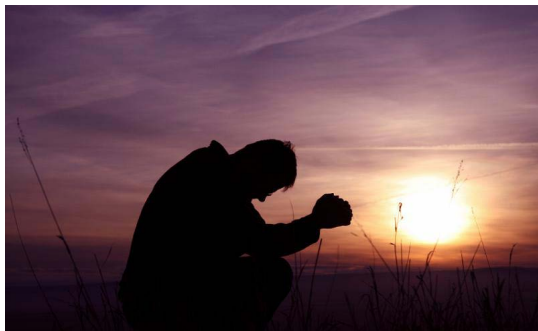
Și preoții, când se întâlnesc între ei își sărută de asemenea mâna în mod reciproc, pentru a slăvi prin fratele său Prezența Harului Divin. După aceasta, ei se sărută de trei ori în mod normal pentru a se saluta frățeste, așa cum fac creștinii, membrii aceleiași familii: Biserica Ortodoxă. Nu sunteți obligați să sărutați mâna preotului. Acest gest trebuie să vină din inimă. Sunt unii oameni care i-ar săruta și picioarele duhovnicului sau preotului lor, pentru că prin el au primit mare vindecare.

De ce sărutăm mâna preotului? Fiindcă prin acea mână lucrează Dumnezeu în viețile noastre. Sfântul Ambrozie al Milanului spune: „Preotul este ambasadorul iubirii lui Hristos”. Așadar, noi, creștinii ortodocși, suntem cu toții slujitori ai Lui Hristos. Noi suntem slujitori unul altuia: **NOI SUNTEM POPORUL LUI DUMNEZEU**, noi suntem Biserica și Trupul Lui Hristos. Amin!

Sursa : <http://ortodoxiatinerilor.ro/> traducere și adaptare Victoria Botnari

Caută să dobândești pacea...

De nu te liniștești cu inima, liniștește-te măcar cu limba. Și, dacă nu poți pune rânduială în gânduri, pune rânduială măcar în simțuri. Și, de nu ești singur în cugetul tău, fii singur măcar cu trupul tău. Și, de nu poți lucra cu trupul tău, întristează-te măcar în cugetul tău.

Și, de nu poți sta la priveghere, priveghează măcar șezând pe patul tău sau chiar întins pe el. Și, de nu poți posti două zile, postește măcar până seara. Și, de nu poți până seara, păzește-te măcar să nu te sature. De nu ești curat în inima ta, fii curat măcar în trupul tău. De nu plângi în inima ta, îmbracă-ți în jale măcar fața ta. De nu poți milui, vorbește măcar ca un păcătos.

De nu ești făcător de pace, fii măcar neiubitor de tulburare. De nu te poți strădui, fă-te măcar în cuget netrândav. De nu ești biruitor (asupra păcatelor), măcar să nu te mândrești față de cei vinovați. De nu izbutești să închizi gura celui ce bârfește pe prietenul tău, păzește-te măcar să nu te faci părtaș în aceasta cu el.

Cunoaște că, de iese din tine foc și acesta arde pe alții, sufletele arse în focul tău le va cere Dumnezeu din mâinile tale. Și, chiar dacă nu arunci tu însuși focul, dar consimți cu cel ce-l aruncă și găsești plăcere în aceasta, vei fi părtaș lui la judecată. De iubești blândețea, rămâi în pace. Și, de te vei învrednici de pace, te vei bucura în toată vremea. Caută înțelepciunea, și nu aurul. Îmbracă-te în smerenie și nu în mătase. Caută să dobândești pacea, și nu împărăția.

Sursa: Sf. Isaac Sirul, *Cuvinte despre nevoie, în Filocalia X, Editura Humanitas, București, 2008.*

Luptați pentru neîntinarea și curăția inimii voastre

Gospodarul își păzește de păsări țarina înșământată și de omizi livada și își păzește de fiare stâna, dar nimic altceva nu își păzește gospodarul precum casa de tâlhari, de foc, de ape, de fulgere și de toată necurăția. Ce e casa pentru gospodărie, este inima pentru om. Pentru aceasta s-a zis: „Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzește-ți inima.”

Dacă șarpele te mușcă de deget, otrava lui n-ar lucra dacă sângele n-ar duce-o la inimă. Când doctorul pune pe deget un leac, leacul nu ar ajuta dacă sângele nu l-ar duce la inimă. La inimă ajunge și otrava, și leacul. Tot ce otrăvește viața și tot ce lecuiește viața trebuie să ajungă la inimă și să treacă prin inimă.

Acolo unde este centrul sistemului circulator sanguin trupesc, acolo este și centrul sistemului circulator duhovnicesc. Inima trupească este organ al inimii duhovnicești. Și chiar dacă asta este realitatea, totuși și această realitate e o mare taină.

Cu adevărat, de nepătruns este această taină pentru mintea noastră, pentru că mintea este mai mică decât inima, iar inima cuprinde mintea, nu mintea inima. Partea nu înțelege întregul și nici cele mai de jos nu înțeleg cele înalte. Dumnezeu așa a vrut și așa a rânduit. Fericit este cel ce mai puțin cercetează tainele ființei lui Dumnezeu și mai mult ascultă de poruncile lui Dumnezeu și mai mult simte iubirea lui Dumnezeu în inima lui!

Sufletul este înveșmântat în porfira sângelui; iar când veșmântul este așa de simțitor, cu atât mai mult este ceea ce acoperă veșmântul! Precum un pai poate molipsi și strica sângele, așa și un singur cuvânt, o singură privire, un singur gând poate molipsi și strica sufletul.

De aceea, să ascuți de doctorul omenesc când te învață: Îngrijește-te de sângele tău! Dar cu atât mai mult, să ascuți de doctorul Dumnezeu când îți poruncește: Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzește-ți inima, căci din ea izvorăște viața. Păzește-ți inima în inimă, miezul în coajă, flacăra în sânge, viața în veșmântul trupului. Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzește-ți inima, fiul meu – zice Domnul.

Sursa: Sf. Nicolae Velimirovici, Inima in Marele Post, Editura Predania

Cuvântul părintelui paroh

*I*ubiți credincioși,

Trăim în aceste zile sub semnul Învierii Domnului Hristos. Mărturisirea că „Hristos a înviat!” și confirmarea acesteia prin cuvintele „Adevărat a înviat!” aduc în suflet o stare de pace, seninătate și, mai ales, de bucurie.

Zilele de Paști vor trece repede și vom reintra în obișnuitul și greutatea vieții. Pentru a face față ispitelor dinăuntru și capcanelor dinafară, să ne îmbrăcăm cu haina bucuriei dăruită nouă de Învierea lui Hristos și să n-o dezbrăcăm de pe sufletul nostru niciodată. Să ne lăsăm pătrunși de puterea Învierii și, în acord cu imnele Bisericii, să „ne bucurăm dumnezeiește”, „să ne curățim simțirile” și „unul pe altul să ne îmbrățișăm și așa să zicem: «Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le»”

Acum, în pragul sărbătorilor Pascale, vă îmbrățișez în Domnul, pe fiecare în parte și pe toți laolaltă, dorindu-vă zile frumoase de Sfintele Paști, și multă, sfântă, adâncă și înălțătoare bucurie. Din bucuria Învierii Domnului Hristos să vă hrăniți propriul suflet, dar și sufletele celor dragi, de aproape sau de departe.

Al vostru nevrednic slujitor,

Pr. Iulian

Intrarea Domnului în Ierusalim (Floriile)

Sărbătoarea Intrării în Ierusalim a Mântuitorului este cunoscută în popor sub denumirea de Florii. Este un eveniment care se petrece cu o săptămână înainte de Patimile Sale. Din această zi începe Săptămâna Patimilor, iar în biserici se săvârșesc în fiecare seară Deniile.

Domnul intră în Ierusalim călare pe un mânz de asin. Intră smerit, arătându-le celor de față că nu este o persoană care a venit să stăpânească această lume. Totodată, ne descoperă prin acest gest, că nu-L putem întâlni pe Domnul decât în smerenie.

Intră cu seninătate, nu cuprins de neliniști. Această intrare este drumul spre moartea de bunăvoie. Chiar dacă moartea Sa a fost hotărâtă de conducătorii cărturarilor și fariseilor, Sfântul Ioan Evanghelistul vorbește de ea ca fiind o jertfă de bunăvoie. Hristos, deși avea puterea de a-i înfrunta pe cei care îi doreau moartea, căci era și Dumnezeu, nu fuge de moarte. Dimpotrivă, o primește pentru a o birui din interiorul ei. Astfel, intrarea Sa în Ierusalim este o anticipare a biruinței asupra propriei Sale morți. Ramurile de salcie care sunt binecuvântate și dăruite credincioșilor exprimă tocmai această biruință asupra morții. Această intrare a Domnului în Ierusalim a fost vestită de proroci cu mult timp înainte de a se petrece. De aici reiese că ea face parte din planul de mântuire al lui Dumnezeu.

Cunoaștem din Sfânta Scriptură că Mântuitorul a plâns în momentul în care a văzut că Lazăr este mort și pus în mormânt. Plânsul Său ne arată că moartea nu este o stare firească, că omul nu a fost adus la existență pentru a muri, ci pentru a trăi veșnic. În Evangheliile se menționează de două ori că Hristos a plâns. Prima dată, atunci când S-a aflat în fața morții prietenului Său, Lazăr, iar a doua oară, atunci când venea spre Ierusalim (Luca 19, 41).

Sărbătoarea Intrării Domnului în Ierusalim este o sărbătoare a bucuriei pentru că ea descoperă biruința lui Hristos asupra morții lui Lazăr și prefigurează biruința Lui asupra propriului Său trup mort.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Învierea Domnului – Sfintele Paști

Paștile sau sărbătoarea anuală a Învierii Domnului — este cea mai de seamă dintre praznicile împărătești, în creștinătatea ortodoxă, „al praznicelor praznic, sărbătoarea sărbătorilor” (cum este numit în Canonul Paștilor din Penticostar). Din punct de vedere calendaristic, de sărbătoarea Paștilor este legat tot ciclul mobil de sărbători, al anului bisericesc (liturgic). De această dată e legată ordinea (succesiunea) și denumirea duminicilor de peste an, cu evangheliile și apostolele care se citesc la Sf. Liturghie în tot cursul anului. Importanța

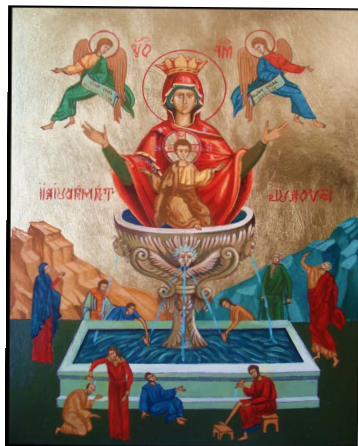
acestei sărbători i-o conferă și ciclul de trei zile, cât se sărbătorește. Cuvântul Paști (folosit de obicei la forma de plural lat. Paschae), e de origine ebraică (Pesah - trecere) și era folosit pentru sărbătoarea azimilor (Pascha), sărbătoare anuală în amintirea trecerii prin Marea Roșie, când s-au eliberat din robia egipteană (Ieșire 12, 27), la 14 Nisan (prima lună plină de după echinocțiul de primăvară).

Trecerea cuvântului în vocabularul creștin s-ar explica prin faptul că evenimentele istorice comemorate în sărbătoarea creștină (patimile, moartea și Învierea Domnului) au coincis cu Paștele evreilor din anul 33, fiind însă de la sine înțeles că obiectul sau motivul Paștelui creștin este cu totul altul decât cel al evreilor, între cele două serbări nefiind altă legătură decât cea de coincidență de nume. Întrucât în Biserica veche au existat neînțelegeri privind data serbării Paștelui și pentru a le curma, Sfinții Părinți au hotărât, în cadrul Sinodului I Ecumenic, ca Paștele să se serbeze de toată creștinătatea numai Duminică și aceasta să fie în prima Duminică cu lună plină, după echinocțiul de primăvară. Dacă însă prima lună plină (14 Nisan) de după echinocțiul de primăvară (21 martie) cade duminică, atunci se va serba în duminica următoare, pentru a nu corespunde cu Paștele evreilor, care se serba totdeauna la 14 Nisan. Privitor la modul sărbătoririi Paștilor, cea mai mare sărbătoare creștină, ea era și este privită ca o zi de bucurie (bucuria Învierii Domnului), marele eveniment din istoria mântuirii noastre, care stă la temelia credinței și a Bisericii creștine (I Corinteni 15, 14).

Sursa: www.mitropolia-ardealului.ro/invierea-domnului-sfintele-pasti/

Izvorul Tămăduirii

Izvorul Tămăduirii, sărbătoare închinată Maicii Domnului, este prăznuită anul acesta pe 21 aprilie. Nu are dată fixă. Ea este trecută în calendar în vinerea din Săptămâna Luminată, prima după Sfintele Paști. La originea acestei sărbători se află o minune petrecută în apropierea Constantinopolului. Potrivit Tradiției, un orb a primit vederea după ce s-a spălat cu apa unui izvor din jurul acestui loc. Orbul ajunge la izvor datorită împăratului Leon (457- 474), pe atunci neîncoronat, care împlinește descoperirea făcută de Maica Domnului: „Nu este nevoie să te ostenești, căci apa este aproape. Pătrunde, Leone, mai adânc în pădure și, luând cu mâini apa tulbure, potolește cu ea setea orbului și unge cu ea ochii lui cei întunecați”.

Mai târziu, când Leon ajunge împărat, ridică pe locul unde s-a petrecut minunea o biserică cu hramul „Izvorul Tămăduirii”. Aici primește vindecare de o boală grea și împăratul Justinian (526-575), care ridică drept mulțumire o biserică și mai mare. Biserica zidită de împăratul Justinian a fost distrusă în anul 1453, de turci.

Izvorul tămăduirii din timpul lui Leon se păstrează și în zilele noastre. Credincioșii care merg la Istanbul (numele nou al vechii cetăți a Constantinopolului), se pot închina în biserica Izvorului Tămăduirii. Actuala construcție este din secolul al XIX-lea, dar la subsolul acesteia se află un paraclis din secolul al V-lea, unde există izvorul cu apă tămăduitoare din trecut.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Din izvorul tău cel nesecat, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită, îmi dăruiești mie, izvorând pururea, curgerile harului tău mai presus de cuvânt. Căci, ca Ceea ce L-ai născut mai presus de cuvânt pe Cuvântul, te rog să mă rouezi cu darul tău, ca să grăiesc ție: „Bucură-te, apă izbăvitoare!”

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

Sfântul Mucenic Gheorghe este cinstit pe 23 aprilie. Sfântul Gheorghe s-a născut în Capadocia, din părinți creștini. A trăit în vremea împăratului Dioclețian (sec. al IV-lea). Datorită vitejiei și victoriilor sale, ajunge conducător de armată.

În anul 303, împăratul Dioclețian va începe lupta împotriva creștinilor. Au fost dărâmate lăcașuri de cult, interzise adunările creștinilor, arse cărțile sfinte, iar cei ce refuzau să aducă jertfă zeilor erau uciși. În fața acestei situații, Sfântul Gheorghe nu se ferește să-și mărturisească credința în Hristos, motiv pentru care va fi întemnițat. Va fi supus la diverse chinuri: loviri cu sulița, tras pe roată, îngropat în var, lezezi de piatră puse pe piept etc., dar nicio tortură nu-l face să renunțe la credința sa.

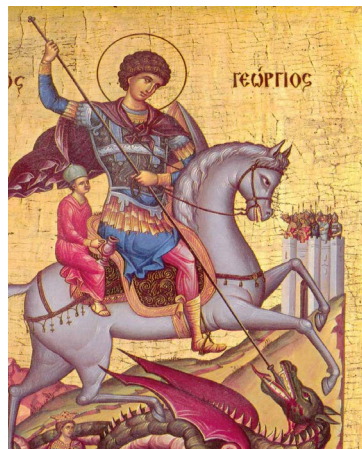
Sfântul Gheorghe a fost ispitit cu onoruri pentru a jertfi zeilor, dar aceste încercări au fost zadarnice. Mai mult, în vremea ținării lui în temniță, Sfântul Gheorghe, atingându-se de un mort, acesta a înviat. Însăși împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, văzând acestea, a mărturisit credința ei în Hristos.

În cele din urmă, împăratul a încercat să-l înduplece și cu făgăduințe, dar Sfântul a ales să rămână pentru totdeauna cu Hristos. În fața acestei mărturisiri și, văzând că toate încercările lui sunt zadarnice, Dioclețian a dat poruncă să li se taie capetele, și Mucenicului și împărătesei Alexandra.

Deși, ostașii i-au scos afară din cetate, dar, pe drum, înainte de a ajunge la locul de tăiere, împărăteasa, slăbind cu trupul, și-a dat duhul. Iar, când au ajuns la locul hotărât, Sfântul și-a ridicat glasul și s-a rugat cu căldură, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate binefacerile primite.

Astfel, rugându-se, cu bucurie și-a plecat capul sub sabie și a fost tăiat, în ziua de 23 aprilie, păzind până la capăt credința fără prihană și luând cununa cea neveștejită din mâna lui Hristos, Domnul său.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Aprilie 2018

1 D Cuv. Maria Egipteanca; Cuv. Macarie Mărt. (Denia de Duminică seara) (Dezlegare la pește)

Duminica a VI-a din Post (a Floriilor - Stălpărilor); Ap. Filipe ni IV, 4-9; Ev. Ioan XII, 1-18

2 L Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie (Denia de Luni seara)

3 M Cuv. Nichita Mărt.; Sf. Mc. Elpidifor (Denia de Marți seara)

4 M Cuv. Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, imnograful (Sf. și Marea Miercuri; Denia de Miercuri seara)

5 J Sf. Mc. Claudie, Diodor, Nichifor, Serapion, Teodul și Agatopod (Sf. și Marea Joi - Pomenirea morților; Denia celor 12 Evanghelii) (Post)

6 V Sf. Mc. Irineu, Ep. de Sirmium; Sf. Eutihie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Platonida (Sf. și Marea Vineri - Scoaterea Sf. Aer; Denia Prohodului Dom nului) (Zi aliturgică) (Post negru)

7 S Sf. Mc. Gheorghe Mărt., Ep. Mitilenei; Sf. Mc. Caliopie, Achilina și Rufin diac. (Post negru)

8 D Sf. Ap. Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Hermas (Vecernia Învierii)

Duminica Sf. Învieri (Sf. Paști); Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17

9 L (†) A doua zi de Paști; Sf. Mc. Eupsihie din Cezareea; Sf. Mc. Vadim arhim.

10 M (†) A treia zi de Paști; Sf. Mc. T erentie, Pompie, African și Maxim; Sf. Mc. Dima

11 M †) Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Sfințit Mc. Antipa; Cuv. Trifina (Harți)

12 J †) Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Ier. Vasile Mărt.; Sf. Antuza

13 V †) Izvorul T ămăduirii; Sf. Sfințit Mc. Artemon (Harți)

14 S Sf. Martin Mărt., Ep. Romei; Sf. Mc. T omaida; † Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Ep. Romanului

15 D Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent

Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. T oma); Ap. Fapte V, 12-20; Ev. Ioan XX, 19-31; glas 1, voscr. 1

16 L Sf. Mc. fecioare Agapia, Irina și Hionia

17 M Sf. Mc. Simeon, Ep. Persiei; Sf. Acachie, Ep. Melitinei

18 M Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Cosma, Ep. Calcedonului (Dezlegare la pește)

19 J Cuv. Ioan Paleolavritul; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie

20 V †) Sf. T eotim, Ep. T omisului; Cuv. T eodor T rihina; Sf. Ap. Zaheu (Dezlegare la pește)

21 S Sf. Sfințit Mc. Ianuarie; Sf. Mc. Alexandra, împărăteasa; Sf. Mc. Filipia

22 D Sf. Teodor Sicheotul, Ep. Anastasiopolei; Sf. Ap. Natanail

Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor); Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1- 8; glas 2, voscr. 4

23 L †) Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință; Sf. Mc. Valerie

24 M †) Sf. Ier. Mărt.: Ilie Iorest și Sava, Mitr. T ransilvaniei; Sf. Ier. Iosif Mărt. din Maramureș; Sf. Mc. Pasicrat și Valentin din Durostorum; Cuv. Elisabeta

25 M Sf. Ap. și Ev. Marcu; †) Cuv. Vasile de la Poiana Mărului (Dezlegare la pește)

26 J Sf. Mc. Vasile, Ep. Amasiei; Sf. Glafira

27 V Sf. Sfințit Mc. Simeon, ruda Domnului; Sf. Ap. Aristarh, Marcu și Zinon (Dezlegare la pește)

28 S Sf. Ap. Iason și Sosipatru; Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dada

29 D Sf. 9 Mc. din Cizic; Cuv. Memnon Mărt.

Duminica a IV-a după Paști (a Slăbănogului de la Vitezda); Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 5

30 L Sf. Ap. Iacob, fiul lui Zevedeu

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

16,00 - 16,45

Vecernia

16,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

<u>Cuprins:</u>	Pag.
<i>Domnul mă cunoaște, dar eu mă cunosc?</i>	<i>1</i>
<i>Postul este benefic pentru organism</i>	<i>6</i>
<i>Strofe pentru suflet</i>	<i>7</i>
<i>De ce sărutăm mâna preotului?</i>	<i>8</i>
<i>Caută să dobândești pacea</i>	<i>9</i>
<i>Luptați pentru curăția și neîntinarea inimii voastre ...</i>	<i>10</i>
<i>Cuvântul părintelui paroh</i>	<i>11</i>
<i>Intrarea Domnului în Ierusalim (Floriile)</i>	<i>12</i>
<i>Învierea Domnului - Sfintele Paști</i>	<i>13</i>
<i>Izvorul Tămăduirii</i>	<i>14</i>
<i>Sfântul Mare Mucenic Gheorghe</i>	<i>15</i>

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Saniciu

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424